

„Vaps, ära mine jampfiks! kas sa ei arwa seesugusid kindaid enam kui ühe paari meie libelkonnas ja maias olema? Neid on paari- ja umbpaarikaupa leida. Mis pärast peaks Mikli kinnas warga kindaga paarimees olema?“ „Kirjud kindaid on igalpool palju leida,“ wastas Triinu, „aga sel kinda paaril on üks tähtsam ise märk, misga neid teiste kinnaste tosinate hulgast wõiks wäljawalitada. Kas näate seda kolmefordist kinnise-punase willase ja tugewa walge-niidiga kokukorutud lõnga, misga kinda loomus sõrme laiuselt on footud?“ Kõik waatasid nüüd terase silmaga wereplekilit kinnast, ja leidsid Triinu tähendamise tõeks. „Siiski wõib niisugusi kindaid enam kui üks paar olla,“ ütles isa — „ja meil ei ole mite õigust Korbitsa Mikli peale warguse süüd mõelda.“ Kui weel tül aega selle asja pärast edasi tagasi oli räägitud, heideti wiimaks õhtul puhkama. Tuli oli ammugi toas kustunud, kused juba kolmforda õhtul laulnud, aga Jüril ei tulnud und silma. Imelik kinda lugu ei läinud tal mõtest, ega lastnud magama uinuda. Et Korbitsa Mikkel naabris Udumetsa wallas üks joodik, praasia ja laisanahaga peremees oli, seda teadis igamees, niisamati ka seda, et ta kaunis nõukas raha- ja leiwamees oli. Täna õhjel tulid kõik need tutawad asjad Jüril meele, ja näitas nüüd ühekorraga laisa, praasia peremehe raha lugu natuke kui wõeras, mis teatud elukorraga koku ei tahtnud joosta. Wast hommiku eel uinus Jüri magama; siiski oli ta hommikul wirgudes esimene, sest et wanemal inimesel, kes ühel aéal harinud ülesätkama, uni isa omal aéal kaub. Jüri tallitas oma hommikused peremehe tööd korrale, panti loibu aéal tue ja kasuka selga, käekis pöea hobuse saani ete panna, üteldes: „Mul on täna kiriku õpetaja ja Konglamäe herraga natuke asja tallitada, sellepärast ei jõua ma enne õhtad tagasi.“ Beretähjedega warga kinda oli ta teiste teadmata pöue pistnud. Ehteks sõitis ta kirikumõisa ja rääkis kinda lugu õpetajale. Õpetaja loosis oma habused ete panna ja sõitis Jüriga feltsis Konglamäele,

sest Konglamäe berra oli sel puhul haakenrihtri-kohtu ametis. Kiriku õpetaja ja herra pidasid tül aega isekeskis nõuu, siis kutsuti Jüri tupe, wõeti werine kinnas tunnistäheks ja kinnitati Jürile, et ta jalapealt koku tagasi sõidaks, ja oma naise ja lastele ütles, et nemad pikemalt ühegi clawa hingele seft kinda asjast midagi ei räägiks, muidu wiiks enneaegne jut laiemale peasta, kui tarwis oleks. Jüri tõttas koku tagasi, rääkis lähidelt oma pääwa tallitust, ja käskis pererahwa suud puhtad pidada.

Paari pääwa pärast tuli üks tutaw Soofüla peremees mõisast tulles Jürile siise, kol uudist täis, mis ta Konglamäel täna kuulnud ja näinud. Hommiku wara oli Konglamäe herra Udumetsa mõisa sõitnud, sealt Udumetsa herra, kohtumehe ja kolme mõisa mehega Korbitsa Mikli talusse läinud, kus peremees ja perenaine kobe kindlast wahi alla olid pandud, senni kui herrad oita ja maja igaskohas läbi pistinud. Wiimaks oli Konglamäe herra ühe kindoga aidast tulnud ja Sakkastele Udumetsa herrale ütelnud (mis toa-vois äramõistnud): „Se asst on selge, kindad on paarimehed.“ Siis andis ta kohtumehele käsku, Mikli käed selja peale kinnistuda ja teda wahi al Konglamäe mõisa wia. Pealegi pidi kohtumees Mikli naise senni wahi alla panema, et ta ära ei jookseks, ja teisel pääwal ka mõisa saatma. Aida usse oli herra luffu ja oma pitseriga kinnipannud. Mis se imelik asi tähendas, seda ei teadnud külaline pikemalt seletada. Oieks ilja aegu kuskil ligimail wargust kuulda olnud, siis wõiks asja se läbi tähända; aga nüüd jäi asi kõigil mõistmata. Jüri pererahwas mõistis lugu kobe, aga seeldu meeletuletates, ei annud naad külamehele mite pikemat asja otsust.

Kuda iljemine Korbitsa Mikkel naisega Tallinna wangi wiidi, kus mõlemad isepäinis kinni peeti, et teine teisega koku ei saanud, ja kuda kohtu läbi kaulamised rohkem aosta wältafiwad: seft wõifin paljugi rääkida. Wähe wähe kutsuti silt ja sealt rahwast kohtu ete, esalt kui tunni-